

รายงานการวิจัย

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
คณะศิลปศาสตร์ ที่มีวุฒิการศึกษาเดิม
และวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน

A Comparison of Learning Achievement of Students
in the Faculty of Liberal Arts which Come from
Different Educational Background and Admission Methods

ทรรศนีย์ คีรีศรี
ศักดิ์ชัย คีรีศรี

Tassanee Kirisri
Sakchai Kirisri

คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ. 2559

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์
ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน

พรรณนีย์ ศิริศรี¹ ศักดิ์ชัย ศิริศรี²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง นักศึกษาสังกัดสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และ สาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่มีวุฒิการศึกษาเดิม และที่เข้าเรียนโดยวิธีการ ที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สังกัด 3 สาขาในคณะศิลปศาสตร์ หลักสูตร 4 ปี ปกติ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 359 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test ผลการวิจัยจากการเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกและการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของทุกหลักสูตรและสาขาในคณะศิลปศาสตร์ ของ แต่ละหลักสูตร พบว่าผลสอดคล้องกัน คือ พบว่าเกรดเฉลี่ยของ 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีความแตกต่าง กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก และ ระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ (ปวช.) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วุฒิการศึกษาเดิม วิธีการเข้าเรียน

¹² คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา

A Comparison of Learning Achievement of Students in the Faculty of Liberal Arts which Come from Different Educational Background and Admission Methods

Tassanee Kirisri¹ Sakchai Kirisri²

ABSTRACT

The purpose of this research was to compare learning achievement between students of Foreign Languages , Home Economics and Hotel and Tourism Departments in the Faculty of Liberal Arts which come from different educational background and admission methods. Samples consisted of 359 first year students studying in 4 year program in semester 1 Academic Year 2015 from 3 departments. Instrument was questionnaires. Statistical formulas used to analyze the data were percentage, mean, the standard deviation (S.D.) and t-test. The research findings indicated that when comparing average scores both between students coming from Professional Certificate and from Mathayom Suksa 6 and between students who entered to the university by quota and by admission exam, The results showed that the average scores of students from Foreign Languages and Home Economics have no significant difference, except those from Hotel and Tourism Department which has a statistically significant difference at a level of .05.

Keywords: Learning Achievement, Educational Background, Admission Methods

¹²Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Srivijaya, Songkhla

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่สนับสนุนทุนวิจัย ในการทำวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร. นุชลี ทิพย์มณฑา คณบดีคณะศิลปศาสตร์ ที่ให้คำแนะนำและให้การสนับสนุนในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดีตลอดมา และขอขอบคุณ รศ. ดร. สุนันทา เลานันทน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่เป็นที่ปรึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณ ผศ. ดร. เลิศทิวส์ ยอดล้ำ ที่กรุณาเป็นผู้ทรงวุฒิในการตรวจสอบเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้สมบูรณ์แบบที่สุด ขอขอบคุณ คณะผู้วิจัยในโครงการย่อยอีก 3 โครงการ คือสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาอาหารและโภชนาการ และ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ที่ให้ข้อมูลเพื่อทำให้โครงการชุดนี้เสร็จสมบูรณ์และขอขอบคุณนักศึกษาทุกหลักสูตรสาขาวิชาในคณะศิลปศาสตร์ทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ และเป็นแนวทางต่อการกำหนดนโยบายในการรับนักศึกษาเข้าเรียนของคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ได้ในอนาคต

ทรงศนีย์ ศิริศรี
ศักดิ์ชัย ศิริศรี
คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
สมมุติฐานการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
1. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 3 การเข้ารับเป็นนักศึกษา	4
2. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 5 การวัดและประเมินผลการศึกษา	5
3. คุณสมบัตินักศึกษาโควตา หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ระดับปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์	6
4. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	7
5. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	7
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ	9
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ	13
3 วิธีดำเนินการวิจัย	14
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	14
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	14
วิธีดำเนินการการสร้างเครื่องมือ	14
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	15
การวิเคราะห์ข้อมูล	15
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	15

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	16
5 สรุปรูป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	32
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	32
สมมุติฐานการวิจัย	32
ขอบเขตของการวิจัย	32
สรุปผลการวิจัย	33
อภิปรายผล	35
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	40
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	40
บรรณานุกรม	41
ภาคผนวก	44
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	45
ประวัตินักวิจัย	46

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
สาขาภาษาต่างประเทศ		
1.1	คำร้อยละของข้อมูลทั่วสาขาภาษาต่างประเทศ	18
1.2	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	18
1.3	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา กับวิธีการสอบคัดเลือก	19
1.4	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	19
1.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา กับวิธีการสอบคัดเลือก	19
สาขาคหกรรมศาสตร์		
2.1	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์	21
2.2	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	22
2.3	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก	23
2.4	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	24
2.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก	25
สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว		
3.1	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาการโรงแรมและการท่องเที่ยว	27
3.2	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	28
3.3	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก	28
3.4	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)	28
3.5	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก	29

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษา และการสำเร็จการศึกษาของแต่ละหลักสูตรและสาขา	29
5	สรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษา โดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกของแต่ละหลักสูตรและสาขา	30
6	สรุปรวมแสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกหลักสูตรและสาขาในคณะศิลปศาสตร์	31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คณะศิลปศาสตร์ เป็นคณะหนึ่งใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา มีการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 4 สาขา คือ 1. สาขาภาษาต่างประเทศ 2. สาขาคหกรรมศาสตร์ 3. สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และ 4. สาขาศึกษาทั่วไปซึ่งสาขานี้จะไม่มีนักศึกษาในสังกัด โดยสาขาภาษาต่างประเทศ จะประกอบด้วย หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล สาขาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย 2 หลักสูตรสาขาวิชา คือ หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ส่วนสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 2 หลักสูตรสาขาวิชา ได้แก่ หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม และหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีนักศึกษาจำนวน 2 กลุ่ม คือนักศึกษาภาคปกติหลักสูตร 4 ปี ซึ่งจัดการเรียนการสอนระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ และหลักสูตรเทียบโอน 2 ปี โดยทำการเรียนการสอนทั้งในวันเวลาราชการวันจันทร์ถึงศุกร์ระหว่าง เวลา 16.00 น. เป็นต้นไป และในวันเสาร์และอาทิตย์ ด้านคุณสมบัติของผู้เข้าศึกษา ในส่วนของหลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ มีดังนี้ คือ เป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกสาขาวิชา หรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6)หรือเทียบเท่าทุกแผนการเรียน ส่วนหลักสูตร 2 ปีเทียบโอน คุณสมบัติของผู้เข้าศึกษาต้องเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือเทียบเท่าทุกสาขาวิชา โดยใช้วิธีเทียบโอนผลการเรียน สำหรับการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาทั้งสองกลุ่มดังกล่าว มีวิธีการดังนี้ คือ 1. โดยวิธีการรับตรงในระบบโควตา 2. โดยการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัย 3. โดยวิธีการสอบคัดเลือกผ่านกลุ่ม 9 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล และ 4. โดยวิธีการสอบคัดเลือกผ่านสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา แต่ในปัจจุบันการคัดเลือกนักศึกษาใช้วิธีที่ 1 และ 2 เท่านั้น ด้วยเหตุที่มหาวิทยาลัยมีนโยบายรับนักศึกษาในหลายช่องทางดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาสำคัญต่อการเรียนการสอนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาต่าง ๆ โดยพบว่านักศึกษามีพื้นฐานความรู้ที่ต่างกัน

ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตร 4 ปี ภาคปกติ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาทุกหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรสาขาวิชาชั้นปีที่ 1 ที่มีพื้นฐานรู้เดิมในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) และที่เข้ามาเรียนโดยการสอบคัดเลือกและนักศึกษาโควตา ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหการเรียนการสอนและเป็นแนวทางสำหรับการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาก่อนเข้าเรียนในสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และสาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย อีกทั้งยังช่วยเป็นแนวทางในการวางแผนด้านจำนวนการรับสมัครนักศึกษาในการเรียนต่อของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และเพิ่มอัตราการคงอยู่ของนักศึกษาในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสังกัด สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และ สาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมที่ต่างกัน
- 2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัด สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และสาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่เข้าเรียนโดยวิธีการที่ต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดสมมุติฐานไว้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกในทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มาจากวุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มาจากวุฒิมัธยมศึกษาประถมศึกษา (ปวช.) ในทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนเป็นแนวทางสำหรับการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านวิชาพื้นฐานเฉพาะสาขา ด้าน ภาษาอังกฤษให้แก่ศึกษาก่อนเข้าเรียนเข้าเรียนในทุกหลักสูตรสาขาวิชา ใน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนด้านจำนวนการรับสมัครนักศึกษาในการเรียนต่อในทุกหลักสูตรในคณะศิลปศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
3. ได้แนวทางสำหรับจัดโครงการระยะยาวเพื่อพัฒนาศักยภาพและสมรรถนะวิชาชีพ ด้าน ภาษาอังกฤษและปัญหาการเรียนด้านอื่น ๆ แก่นักศึกษา เพื่อลดความสูญเปล่าด้านการศึกษาเนื่องจากนักศึกษาพ้นสภาพจากการเรียน หรือลาออกกลางคัน และเพิ่มการคงอยู่ของนักศึกษา
4. เป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยได้จัดงบประมาณ เพื่อจัดสอนเพื่อปรับพื้นฐาน หรือจัดอบรมเพิ่มความรู้ให้นักศึกษาได้พัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษและด้านวิชาชีพให้เพียงพอเพื่อให้เรียนจบในเวลาที่กำหนดและสามารถไปประกอบอาชีพได้ตามความต้องการของตลาดแรงงาน
5. รู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ที่มาจากวุฒิมัธยมศึกษาเดิมและวิธีการเข้ามาเรียนที่ต่างกันและสามารถนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นและเป็นแนวทางในการสอนเสริมหรือสอนปรับพื้นฐานก่อนนักศึกษาเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มการคงอยู่ของนักศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เกรดเฉลี่ย (G.P.A.) รวมทุกรายวิชาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

นักศึกษาโควตา หมายถึง นักศึกษาที่ได้รับสิทธิพิเศษในการเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ได้โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกตามปกติ

นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาเดิมที่ต่างกัน หมายถึง นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่จบการศึกษาจากการศึกษามัธยมศึกษา.ปลาย (ม.6) และนักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

นักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีการที่ต่างกัน หมายถึง นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่เข้ามาเรียนด้วยวิธีได้สิทธิโควตา และนักศึกษาที่เข้ามาเรียนจากการผ่านการสอบคัดเลือก

สาขา หมายถึง 3 สาขาในคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลที่มีนักศึกษาในสังกัด ได้แก่ สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาคหกรรมศาสตร์ และ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม และหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 3 การเข้ารับเป็นนักศึกษา
 2. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 5 การวัดและประเมินผลการศึกษา
 3. คุณสมบัตินักศึกษาโควตา ระดับปริญญาตรีคณะศิลปศาสตร์
 4. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 5. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
 7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ
1. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 3 การเข้ารับเป็นนักศึกษา
- ข้อ 6 ผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษาต้องมีคุณสมบัติและลักษณะดังนี้
- 6.1 เป็นผู้มีความรู้การศึกษาตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
 - 6.2 คุณสมบัติอื่น ๆ ให้เป็นไปตามประกาศของมหาวิทยาลัย
- ข้อ 7 การคัดเลือกผู้สมัครเข้าเป็นนักศึกษา ให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย หรือการคัดเลือกตามวิธีอื่นที่มหาวิทยาลัยกำหนด
- ข้อ 8 การรายงานตัวของผู้ที่ผ่านการคัดเลือก
- 8.1 ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกเข้าเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในหลักสูตรต่าง ๆ และมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ 6 ต้องมารายงานตัวขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาโดยนำส่งเอกสารหลักฐาน พร้อมทั้งชำระเงินค่าลงทะเบียนและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามวันและเวลา และวิธีการที่มหาวิทยาลัยกำหนด
 - 8.2 ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกที่ไม่สามารถรายงานตัวเป็นนักศึกษาใหม่ตามวัน เวลา ที่มหาวิทยาลัยกำหนดถือว่าเป็นการสละสิทธิ์เว้นแต่ได้แจ้งเหตุความจำเป็นให้มหาวิทยาลัยทราบเป็นลายลักษณ์อักษร และต้องมารายงานตัวภายในสิบสี่วันนับแต่วันที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษามารายงานตัวทั้งนี้การพิจารณาอนุญาตให้อยู่ในดุลยพินิจของอธิการบดี

2. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัยว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2551 หมวด 5 การวัดและประเมินผลการศึกษา

ข้อ 15 การวัดและประเมินผลการศึกษาเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของอาจารย์ผู้สอน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากคณะ โดยพิจารณาจากพัฒนาการของนักศึกษา ความประพฤติ การสังเกต พฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม การสอบ หรือวิธีการอื่นใดที่กำหนดไว้ในหลักสูตรรายวิชา ซึ่ง การวัดผลการศึกษาอาจมีหลายครั้งในระหว่างภาคการศึกษา และมีการวัดผลการศึกษาเมื่อสิ้นสุดภาค การศึกษาอย่างน้อยภาคการศึกษาละหนึ่งครั้งเพื่อประเมินผลการศึกษา

ข้อ 16 นักศึกษาต้องมีระยะเวลาศึกษาไม่น้อยกว่าร้อยละแปดสิบของระยะเวลาศึกษาทั้งหมด ของแต่ละรายวิชา จึงจะมีสิทธิได้รับการประเมินผลในรายวิชาดังกล่าวได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็น กรณีพิเศษจากอาจารย์ผู้สอน

ข้อ 17 มหาวิทยาลัยกำหนดให้คณะที่เปิดสอนระดับปริญญาตรีจัดการวัดและประเมินผล การศึกษาสำหรับรายวิชาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในแต่ละภาคการศึกษา โดยกำหนดหลักเกณฑ์ ดังนี้

17.1 การประเมินผลการศึกษาสำหรับรายวิชาที่มีการประเมินผลเป็นระดับคะแนนมี ลำดับขั้นดังนี้

ระดับคะแนน	ผลการศึกษา	ค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิต
A	ดีเยี่ยม	4.0
B ⁺	ดีมาก	3.5
B	ดี	3.0
C ⁺	ดีพอใช้	2.5
C	พอใช้	2.0
D ⁺	อ่อน	1.5
D	อ่อนมาก	1.0
F	ตก	0.0

17.2 ในกรณีที่ไม่มีผลการประเมินผลเป็นระดับคะแนนให้ประเมินผลการศึกษาเป็น สัญลักษณ์ดังนี้

สัญลักษณ์	ความหมาย
W	ถอนรายวิชาโดยได้รับอนุมัติ
I	การประเมินผลยังไม่สมบูรณ์
S	ผลการศึกษาการปฏิบัติฝึกงานเป็นที่พอใจ
U	ผลการศึกษาการปฏิบัติฝึกงานเป็นที่ไม่พอใจ
AU	การลงทะเบียนเรียนเป็นกรณีพิเศษโดยไม่นับหน่วยกิต

ข้อ 18 การหาค่าระดับคะแนนเฉลี่ย

18.1 ระดับคะแนนเฉลี่ยประจำภาคการศึกษาคือ ระดับคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณเฉพาะรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษานั้น

18.2 ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมคือ ระดับคะแนนเฉลี่ยที่คำนวณจากรายวิชาที่ลงทะเบียนเรียนตั้งแต่ภาคการศึกษาแรกจนถึงภาคการศึกษาปัจจุบัน

18.3 การหาค่าระดับคะแนนเฉลี่ยให้ดำเนินการโดยรวมผลคูณของค่าระดับคะแนนต่อหน่วยกิตกับจำนวนหน่วยกิตของแต่ละรายวิชา แล้วหารผลรวมดังกล่าวด้วยจำนวนหน่วยกิตรวมทุกรายวิชา ทั้งนี้ให้มีทศนิยมสองตำแหน่งโดยไม่มีการปัดเศษ

18.4 การหาค่าระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเพื่อขอสำเร็จการศึกษา ให้คิดเฉพาะจำนวนหน่วยกิตในรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร รวมทั้งรายวิชาที่เรียนซ้ำหรือเรียนแทน (คู่มือการศึกษา ประจำปี 2558 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย)

3. คุณสมบัตินักศึกษาโควตา ระดับปริญญาตรีคณะศิลปศาสตร์

นักศึกษาโควตาระดับปริญญาตรีคณะศิลปศาสตร์มีคุณสมบัติดังนี้

หลักสูตรสาขาวิชา	วุฒิที่ได้รับ/คะแนนเฉลี่ยสะสม
1. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	- ม. 6 ทุกแผนการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ยสะสมในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 2.50 - ปวช. ทุกสาขา คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.75 คะแนนเฉลี่ยสะสมในรายวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 2.50
2. การท่องเที่ยว	- ม. 6 ทุกแผนการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.50 คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.75
3. การโรงแรม	- ม. 6 ทุกแผนการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.50 - ปวช. ทุกสาขา คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.75
4. ธุรกิจคหกรรมศาสตร์	- ม. 6 ทุกแผนการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.50 - ปวช. ทุกสาขา คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.75
5. อาหารและโภชนาการ	- ม. 6 ทุกแผนการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.50 - ปวช. ทุกสาขา คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.75

4. แนวคิดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement)

4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2526: 9) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ (Achievement) หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic Achievement) ว่าหมายถึงคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรมหรือจากการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถ หรือถามสัมฤทธิ์ผลของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วรู้เท่าใด

สุรชัย ขวัญเมือง (2522: 232) กล่าวว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงการตรวจสอบดูว่าผู้เรียนได้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายทางการศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้แล้วเพียงใด ทั้งนี้ยกเว้นในทางด้านอารมณ์ สังคม และ การปรับตัว นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการประเมินความสำเร็จต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการวัดโดยแบบทดสอบ แบบให้ปฏิบัติการและแบบที่ไม่ใช่แบบทดสอบ แต่อย่างไรก็ตาม เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ และ อเนกกุล กริแสง (2522: 22) ให้ความหมายการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าเป็นกระบวนการวัดปริมาณของผลการศึกษาล่าเรียนว่าเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดคำนึงถึงเฉพาะการทดสอบเท่านั้น

มณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540 : 12) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในการพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของ คะแนน หรือเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการวัดหรือการทดสอบทั่วไป

Mehren (1976: 73 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551: 12) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ทักษะและสมรรถภาพของสมองด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนต่อการเรียนแต่ละวิชา ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถหรือความสำเร็จของนักศึกษาที่ได้จากการเรียนการสอน ซึ่งวัดผล ความสำเร็จหรือระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาว่ามีความรู้มากน้อย จากผลของคะแนนสอบในแต่ละวิชา และประเมินผลออกมาในรูปของเกรดเฉลี่ยสะสม

อย่างไรก็ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจมีผลมาจากหลายปัจจัย ซึ่งมีทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

5. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีการศึกษามากมายที่ได้ดำเนินการเพื่อหาว่ามีปัจจัยหรือสาเหตุอะไรบ้างที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบหลายอย่าง อาทิ เช่นปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้เรียน ครูผู้สอน ครอบครัว สิ่งแวดล้อมไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อน หรือสิ่งอำนวยความสะดวก บรรยากาศทางการเรียนที่เอื้อต่อการพัฒนาการเรียนรู้ เมื่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของ

นักศึกษาในชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับต่ำ หรือตก มีผลทำให้นักศึกษาเหล่านั้นต้องออกจากมหาวิทยาลัยก่อนกำหนด ซึ่งถือว่าเป็นความล้มเหลวทางการศึกษา (academic failure) ซึ่ง Tapia (2002) ได้อธิบายไว้ว่า ระบบการศึกษาปัจจุบันเล็งเห็นว่าผู้เรียนสอบตก (fail) ถ้าพวกเขาสอบไม่ผ่าน และที่สามารถบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเป็นความล้มเหลวทางวิชาการ ก็คือ ผู้เรียนมีศักยภาพในการปฏิบัติในเรื่องนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด

โดยทั่วไปการศึกษาทั้งหลายที่พยายามอธิบายถึงการล้มเหลวทางวิชาการ ประกอบไปด้วย

4 องค์ประกอบ ได้แก่

1. ผู้เรียน (personal causal factors)
2. พ่อแม่ (family causal factors)
3. ผู้สอน (academic causal factors)
4. กลุ่มเพื่อน (peer causal factors)

1.1 ผู้เรียน (personal causal factors)

ในส่วนตัวแปรส่วนบุคคล คือตัวผู้เรียน ปัจจัยหนึ่งที่มีการศึกษากันมากที่สุด คือเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Motivation) และความคิดของตนเอง (self-concept) แรงจูงใจถูกพิจารณาว่าเป็นส่วนประกอบที่มีผลต่อผลการเรียนของผู้เรียนในส่วนของแรงจูงใจมีผู้ให้คำนิยามไว้ดังนี้แรงจูงใจ ได้รับการพิจารณาว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงความพยายามทั้งหมดและบุคลิกภาพจะมีผลโดยตรงต่อการการบรรลุผลและสัมฤทธิ์ผลในเป้าหมายที่ต้องการของพวกเขา ดังนั้นแรงจูงใจของผู้เรียนจะทำให้พวกเขาพยายามมากขึ้น นอกจากนี้ในทางตรงกันข้ามได้พบว่า แรงจูงใจเป็นส่วนประกอบหนึ่งที่เด่นชัดที่ทำให้ให้นักเรียนมีการเรียนช้าขึ้นสาเหตุสืบเนื่องจากการเบื่อหน่ายและไม่มีแรงจูงใจในชั้นเรียน (Campuzano, 2002)

1.2 พ่อแม่ (family causal factors)

ปัจจัยด้านสังคมครอบครัว เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน และบทบาทของผู้ปกครองหรือพ่อแม่ได้กลายเป็นปัจจัยที่เพิ่มความสำคัญขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีส่วนในการความก้าวหน้า และการพัฒนาทางการศึกษาของลูก Schiefelbaum and Simmons (cited by Adell, 2002, p. 91) พิจารณาว่าภูมิหลังของครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและมีน้ำหนักมากที่สุดในการกำหนดความสำเร็จของผู้เรียน อิทธิพลของบรรยากาศทางการศึกษาของครอบครัว ดังเช่นกล่าวไว้ใน Marchesi and Martin (2002) จากผลการศึกษาบ่งบอกว่าความคาดหวังของพ่อแม่มีอิทธิพลเด่นชัดต่อผลการเรียนถึงแม้ว่าจะมีการควบคุมตัวแปรเกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นและบริบทด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว

1.3 ผู้สอน (academic causal factors)

ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนของผู้เรียน นอกจากจะประกอบด้วยตัวแปรด้านโรงเรียน โดยปัจจัยหลักจะมาจากครูและเพื่อน Marchelsi and Martin (2002) เสนอความคิดว่า ระดับทางสังคมและวัฒนธรรม (socio-cultural level) และเจตคติของผู้เรียนมีผลโดยอ้อมต่อผลการเรียนของ

นักเรียนเนื่องจากการลดขีดจำกัดในกระบวนการในห้องเรียน ส่วนครูผู้สอนได้รับการพิจารณาว่าเป็นส่วนประกอบหลักต่อการพัฒนาด้านวิชาการและด้านส่วนตัวของผู้เรียน และในทางกลับกันมักจะมีผลเพิ่มเติมต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล นอกจากนี้พวกเขาได้พบว่า ความคาดหวังต่าง ๆ ของครูผู้สอนมีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ในการประเมินครูผู้สอนได้ประเมินจากสองตัวแปร คือ 1) ความฉลาดของนักเรียน (the student's intelligence) กล่าวคือ ยิ่งนักเรียนมีความฉลาดมากเท่าใด ผลการเรียนยิ่งดีขึ้นเท่านั้น อีกทั้งความชื่นชมและความสัมพันธ์ระหว่างครูและผู้เรียนจะมีมากขึ้นเช่นกัน 2) การสนับสนุนด้านการศึกษาคของครอบครัวยังทำให้นักเรียนให้คุณค่าครูของพวกเขาสูงมากขึ้นอีกด้วย และ Atkinson (2000) พบว่าความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างแรงจูงใจของครูและแรงจูงใจของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลการเรียนหรือความสำเร็จด้านการเรียนของนักเรียน

1.4 กลุ่มเพื่อน (peer causal factors)

การมีปฏิสัมพันธ์ กับเพื่อนจะสนับสนุนการเรียนรู้เกี่ยวกับสมรรถนะทางสังคม และเกี่ยวข้อง และสัมพันธ์กับผลการเรียนทางวิชาการ Buote (2001) แสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการปฏิบัติงานกับความเป็นมิตรภาพของเพื่อน Montero (1990) บ่งบอกว่านักเรียนที่สอบตกในโรงเรียนมักจะเป็นกลุ่มนักเรียนที่ไม่เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน

นอกจากปัจจัยหลัก ๆ ที่ได้กล่าวมานี้ ในส่วนของสื่อการเรียนการสอน สถานที่ และบรรยากาศในการเรียนการสอน ล้วนเป็นสาเหตุหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเช่นกัน

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

จันทรา ประเสริฐสกุล (2540) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนกับนักศึกษาโควตาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตขอนแก่น พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พรเพ็ญ รัตโนภาส (2548) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านการสอบคัดเลือกและประเภทคะแนนยอดเยี่ยมภาคเหนือ พบว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกประเภทคะแนนยอดเยี่ยมภาคเหนือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จำปี อุเงิน (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสูญเสียทางการเรียนของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคแพร่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทโควตาและประเภทไม่ใช่โควตา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาส่งกว่านักเรียนประเภทไม่ใช่โควตา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนประเภทโควตาจบตามหลักสูตรคิดเป็นร้อยละ 66.93 นักเรียนไม่ใช่โควตาคิดเป็นร้อยละ 43.63 ส่วนความสูญเสียทางการเรียนด้านที่จบหลักสูตรนักเรียนประเภทโควตาน้อยกว่านักเรียนประเภทไม่ใช่โควตา คือ นักเรียนประเภทโควตาจบร้อยละ

10.93 นักเรียนประเภทไม่ใช้โควตาจบร้อยละ 13.20 ด้านการออกกลางคั่นนั้นประเภทไม่ใช้โควตาสูงกว่าประเภทโควตา คือ ประเภทไม่ใช้โควตาออกกลางคั่นร้อยละ 36.02 ประเภทโควตาออกกลางคั่นร้อยละ 17.86 และนักเรียนที่ขาดเรียน ย้ายแผน หรือย้ายสถานศึกษาประเภทไม่ใช้โควตาสูงกว่าประเภทโควตา คือ นักเรียนประเภทไม่ใช้โควตาขาดเรียน ย้ายแผนหรือย้ายสถานศึกษาร้อยละ 7.13 ส่วนนักเรียนประเภทโควตาขาดเรียน ย้ายแผนหรือย้ายสถานศึกษาร้อยละ 4.26

พินิจ เนื่องภิรมย์ และนภดล มณเฑียร (2548) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพทางการเรียน และปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาและนักศึกษาปกติ กรณีศึกษา : แผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา วิทยาเขตพายัพ จ. เชียงใหม่ พบว่าผลการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาอิเล็กทรอนิกส์ในกลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตา และประเภทปกติ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาอิเล็กทรอนิกส์ในกลุ่มวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตา และ ประเภทปกติ ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาอิเล็กทรอนิกส์สื่อสารในกลุ่มวิชาศึกษาทั่วไป ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตา ดีกว่าผลการเรียนของนักศึกษา ประเภทปกติ ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สาขาอิเล็กทรอนิกส์สื่อสารในกลุ่มวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ปรากฏว่า ผลการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาดีกว่านักศึกษาประเภทปกติที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

วิโรจน์ มงคลเทพ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผล การศึกษาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบ คัดเลือกไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาตามประเภทการเข้าศึกษาต่อ พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาที่เรียนหลักสูตร 4 ปีและหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ในด้านเพศ หลักสูตรที่ศึกษา สถานภาพของบิดามารดา และการกู้เงินเพื่อ การศึกษา สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธี โควตา ได้แก่ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม อายุ และการทำงานหารายได้ พิเศษ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบ คัดเลือก ได้แก่ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม ชั้นปีที่ศึกษา เพศ และ หลักสูตรที่ศึกษา

ไทย ทิพย์สุวรรณกุล และคณะ (2543) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษาด้วย วิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2538 พบว่า นักศึกษาประเภทโควตา มีผลการเรียน ในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยดีกว่านักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก โดยนักศึกษาประเภทโควตาจังหวัด มี ผลการเรียนโดยเฉลี่ยสูงที่สุด และนักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยต่ำที่สุด

ประนอม ตั้งปรีชาพาณิชย์ และ นิยม ตั้งปรีชาพาณิชย์ (2551) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตากับระบบสอบเข้า ของนักศึกษาสาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตศาลายา ปีการศึกษา 2548-2549 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกระบบโควตาและระบบสอบเข้ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในหมวดวิชาต่าง ๆ ได้แก่ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาชีพ/วิชาชีพ และหมวดวิชาเลือกเสรีมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

จินตนา กอนันตกุล และคณะ (2546) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา การสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย และโครงการพิเศษ ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543-2545 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโครงการพิเศษ จำนวน 1,286 ราย มีค่าเฉลี่ยของค่าลำดับชั้นสะสมเฉลี่ยตลอดหลักสูตรมากที่สุด คือ 2.93 รองลงมา คือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา จำนวน 4,545 ราย มีค่าเฉลี่ยของค่าลำดับชั้นสะสมเฉลี่ยตลอดหลักสูตร คือ 2.80 และผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย จำนวน 5,417 ราย มีค่าเฉลี่ยของค่าลำดับชั้นสะสมเฉลี่ยตลอดหลักสูตร คือ 2.68 ตามลำดับ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโครงการพิเศษจากผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมดได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 5.52 และร้อยละ 7.08 ตามลำดับ รองลงมา คือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 5.13 และร้อยละ 9.11 ตามลำดับ และผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 2.81 และร้อยละ 5.61 ตามลำดับ และผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโครงการพิเศษ จากผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด ได้รับเหรียญรางวัลเรียนดีเหรียญทองและเหรียญเงิน คิดเป็นร้อยละ 1.85 และร้อยละ 3.85 ตามลำดับ รองลงมา คือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา ได้รับเหรียญรางวัลเรียนดีเหรียญทองและเหรียญเงิน คิดเป็นร้อยละ 1.19 และร้อยละ 3.94 ตามลำดับ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย ได้รับเหรียญรางวัลเรียนดีเหรียญทองและเหรียญเงิน คิดเป็นร้อยละ 0.37 และร้อยละ 2.44 ตามลำดับ

ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโครงการพิเศษที่ใช้ระยะเวลาในการศึกษาแล้วสำเร็จการศึกษาก่อนหลักสูตรกำหนด จากผู้สำเร็จการศึกษาทั้งหมด ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 8.33 และร้อยละ 6.67 ตามลำดับ รองลงมา คือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 6.63 และร้อยละ 12.15 ตามลำดับ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโครงการพิเศษ ที่ใช้ระยะเวลาในการศึกษาแล้วสำเร็จการศึกษตรงตามหลักสูตรกำหนด ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 5.38 และร้อยละ 7.34 ตามลำดับ รองลงมา คือ ผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา ได้รับเกียรตินิยมอันดับหนึ่งและอันดับสอง คิดเป็นร้อยละ 5.09 และร้อยละ 8.96 ตามลำดับ

เอมอร ทศนศร และคณะ(2548) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิผลของการรับนักศึกษา ด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2539 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า นักศึกษาประเภทโควตา มีผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยดีกว่านักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก โดย

นักศึกษาประเภทโควตาโรงเรียนมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยสูงสุด และ นักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยต่ำที่สุด อัตราการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรเท่ากับร้อยละ 40.71 โดยนักศึกษาประเภทโควตาโรงเรียนมีอัตราการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรสูงสุด อัตราการตกรอกเพราะผลการเรียน เมื่อครบ 4 ปีเท่ากับร้อยละ 10.67 โดยนักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกมีอัตราการตกรอกเพราะผลการเรียนสูงสุด อัตราการออกกลางคันเพราะเหตุอื่น เมื่อครบ 4 ปีเท่ากับร้อยละ 16.91 โดยนักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก มีอัตราการออกกลางคันเพราะเหตุอื่นสูงสุด

พัชรี น้าวานิช และ สัมมนา มุลสาร (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่รับโดยวิธีรับตรงกับวิธีเอนทรานซ์โดยทบวงมหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2542-2543 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2542 ทั้งวิธีรับตรงและวิธีเอนทรานซ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา สัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดและเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษานอกจากนี้ยังพบว่า ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2543 ทั้งวิธีรับตรงและรับโดยวิธีเอนทรานซ์ไม่มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา แต่กลับพบว่าสัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนด (ร้อยละ 88.1 และ 81.8 ตามลำดับ) และเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมดที่รับโดยวิธีเอนทรานซ์สูงกว่าของผู้สำเร็จการศึกษาที่รับโดยวิธีรับตรง (2.84 และ 2.74 ตามลำดับ) อย่างไรก็ตามเป็นที่สังเกตว่าค่าเฉลี่ยของเกรดที่แตกต่างกันนี้มีค่าน้อยมากแทบจะไม่มีมีความหมายในเชิงแสดงความแตกต่างของคุณภาพทางการศึกษาของนักศึกษาได้

ดนิตา ภาณูจรัส (2541) ความสัมพันธ์ระหว่างการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของรัฐ กับความสามารถในการเรียน ของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกตามโครงการกระจายความเสมอภาคทางการศึกษา (นักศึกษาโควตา) ร้อยละ 23.8 ที่ลงทะเบียนมีผลการเรียนระดับ B นักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกที่ทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการ (นักศึกษาทบวงมหาวิทยาลัย) ร้อยละ 22.4 มีผลการเรียนระดับ C+ และนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกตามโครงการรับนักศึกษาเพิ่มพิเศษเพื่อพัฒนาระบบการให้บริการเภสัชกรรม (นักศึกษาโครงการพิเศษ) ร้อยละ 25.5 มีผลการเรียนระดับ C และนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยระบบที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.8 จากนักศึกษาทั้งหมด 507 คน พบว่า มีผลการศึกษาในหมวดวิชาเลือกเสรีในระดับ A และผลการศึกษาในหมวดวิชานี้ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับประเภทของนักศึกษาที่ผ่านระบบการคัดเลือกที่ต่างกัน ส่วนหมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพ หมวดวิชาเฉพาะด้านและหมวดวิชาศึกษาทั่วไปนั้น นักศึกษามีระดับของผลการศึกษาส่วนใหญ่เป็นระดับ C, C+ และ B ตามลำดับ และผลการศึกษาของหมวดวิชาทั้ง 3 หมวดวิชามีความสัมพันธ์กับวิธีการสอบคัดเลือกของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาโควตาฯ นักศึกษาทบวงฯ และนักศึกษาโครงการพิเศษฯ มีระดับผลการศึกษา (grade) เรียงตามลำดับจากดีมากไปหาน้อยตามลำดับในแต่ละหมวดวิชาจาก 3 หมวดวิชาดังกล่าวคือ หมวดวิชาพื้นฐานวิชาชีพ หมวดวิชาเฉพาะด้าน และหมวดวิชาศึกษาทั่วไป นักศึกษาที่ผ่านการ

สอบคัดเลือกด้วยวิธีการซึ่งแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ของการเรียนเฉลี่ยของค่าระดับเฉลี่ยสะสมเฉลี่ย (average Cum. GPA) ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)

อรรถกร คุณพันธ์ และคณะ (2551) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตากับระบบแอดมิชชั่น ปีการศึกษา 2549 - 2551 พบว่า นักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่สอบเข้าในระบบแอดมิชชั่นและจำนวนการพ้นสภาพของนักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตามีจำนวนพ้นสภาพด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่านักศึกษาที่สอบเข้าในระบบแอดมิชชั่น

จากงานวิจัยในประเทศที่ได้รวบรวมมาจะเห็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตาส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก ดังเช่นผลการวิจัยของ อรรถกร คุณพันธ์ และคณะ (2551) ดนิตา ภาณุจรัส (2541) เอมอร ทัศนศร และคณะ (2548) จินตนา กอนันตกุล และคณะ (2546) จำปี อุ่งเงิน (2543) ส่วนผลการวิจัยของ วิโรจน์ มงคลเทพ (2549) พัชริน่าวานิช และ สัมมนา มูลสาร (2550) ประพนอม ตั้งปรีชาพาณิชย์ และ นิยม ตั้งปรีชาพาณิชย์ (2551) พรเพ็ญ รัตโนภาส (2548) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตามีความแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

Altinas L. et.al. (2011) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตากับระบบสอบคัดเลือก ของนักศึกษามหาวิทยาลัย Kocaeli ประเทศตุรกี พบว่า นักศึกษาที่ผ่านการสอบเข้ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยระบบโควตา

Banks, T. W. (1993) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลที่สอบเข้าในระบบโควตากับระบบสอบคัดเลือก ในวิทยาลัยพยาบาลชุมชน North Carolina community College ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีพพยาบาล และมีผลการสอบได้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพพยาบาลแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารงานวิจัยต่างประเทศพบว่าผลการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อและนักศึกษาประเภทโควตามีผลสัมฤทธิ์ทั้งแตกต่างกันและไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการเชิงวิจัยเชิงสำรวจ เป็นการศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน ซึ่งคณะผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

ประชากร

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปีปกติ ใน 3 สาขา คือสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และสาขาคหกรรมศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 5 หลักสูตรสาขาวิชา คือ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 359 คน จากรายชื่อนักศึกษาที่ได้จากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ซึ่งประกอบ

1. หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 92 คน
2. หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 106 คน
3. หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 86 คน
4. หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คน
5. หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถาม และเกรตเจสตีจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของแต่ละมหาวิทยาลัย และเกี่ยวกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่จากการจบการศึกษาเดิมที่ต่างกันเมื่อมาเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย รวมทั้งปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามฉบับร่างโดยเนื้อหาในแบบสอบถามประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่กำลังดำเนินการ โดยประกอบ รหัสประจำตัวนักศึกษา เพศ วุฒิการศึกษาเดิม วิธีการเข้าเรียน สาขาที่สังกัด หลักสูตรสาขาวิชาที่สังกัด และเกรตเจสตีภาคการศึกษา และปีการศึกษาที่กำหนดในขอบเขตการวิจัย

3. นำแบบสอบถามฉบับร่างให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพและหาค่าความสอดคล้อง IOC และเลือกข้อที่มีค่า IOC ตั้งแต่ .05 – 1.00 มาใช้ในแบบสอบถาม
4. นำแบบสอบถามไปให้กลุ่มประชากรตอบ
5. นำข้อมูลมาวิเคราะห์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ข้อมูลจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และผู้วิจัยในแต่ละสาขาแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง และนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลของโครงการย่อย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแผ่นบันทึกข้อมูลมาดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ตรวจสอบรายชื่อนักศึกษาที่พ้นสภาพ หรือลาออก หรือออกกลางคัน และตัดรายชื่อเหล่านี้ ออกจากการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ตรวจสอบเกรดเฉลี่ยรวมของนักศึกษาที่คงอยู่และมีเกรดเฉลี่ยรวมในภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2558
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกและนักศึกษา โควตา
4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิมคือมัธยมศึกษา ม.ปลาย (ม.6) และนักศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิมคือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของแต่ละสาขาวิชา
5. นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลของโครงการย่อยมาสรุปและอภิปรายผลในรายงานวิจัยฉบับ สมบูรณ์ของโครงการชุด
6. ในการวิเคราะห์ข้อมูลของแต่ละโครงการย่อยประกอบด้วยข้อมูลจาก สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว โดยวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทุกประเด็นใน แบบสอบถาม และการวิเคราะห์เกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิมที่ต่างกัน และวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกันตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลทั่วไป
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกและนักศึกษา โควตาโดยสถิติ t-test
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิมคือมัธยมศึกษา ม.ปลาย (ม.6) และนักศึกษาที่มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิมคือประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของแต่ละสาขาวิชา โดยสถิติ t-test

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาภาษาต่างประเทศ
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาคหกรรมศาสตร์
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาภาษาต่างประเทศ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 ค่าความถี่ร้อยละของข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 1.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 1.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาคหกรรมศาสตร์

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคหกรรมศาสตร์

ตารางที่ 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 2.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว
ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและ
วิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 3.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 3.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา
และวิธีการสอบคัดเลือก

4. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาและ
การสำเร็จการศึกษาของแต่ละหลักสูตรและสาขา
5. สรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและ
วิธีการสอบคัดเลือกของแต่ละหลักสูตรและสาขา
6. สรุปรวมแสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ทุกหลักสูตร
และสาขาในคณะศิลปศาสตร์

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาภาษาต่างประเทศ

ตารางที่ 1.1 ค่าความถี่ร้อยละของข้อมูลทั่วไปสาขาภาษาต่างประเทศหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล

ตัวแปร	ความถี่	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	17	18.5
หญิง	75	81.5
วุฒิการศึกษา		
ม. 6	60	65.2
ปวช.	32	34.8
วิธีการเข้าศึกษา		
โควตา	35	38.0
สอบคัดเลือก	57	62.0

จากตารางที่ 1.1 แสดงว่าจำนวนนักศึกษาที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกเป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 เพศหญิงจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 81.5 เป็นผู้ม่วุฒิการศึกษาระดับ ม. 6 จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 65.2 เป็นผู้ม่วุฒิการศึกษาระดับปวช. จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 34.8 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 35 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือกจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 และ 62.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาภาษาต่างประเทศ

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}
ม. 6	60	2.99
ปวช.	32	3.15

จากตารางที่ 1.2 นักศึกษาจำนวน 60 คนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ส่วนนักศึกษาจำนวน 32 คนที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.15

ตารางที่ 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก สาขาภาษาต่างประเทศ

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}
โควตา	35	3.18
สอบคัดเลือก	57	2.97

จากตารางที่ 1.3 นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 35 คนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ส่วนนักศึกษาจำนวน 57 คนที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.97

ตารางที่ 1.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาภาษาต่างประเทศ

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
ม. 6	60	2.99	0.61	1.09	90	.27
ปวช.	32	3.15	0.73			

จากตารางที่ 1.4 แสดงว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกสาขาภาษาต่างประเทศ

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
โควตา	35	3.18	0.67	1.46	90	.14
สอบคัดเลือก	57	2.97	0.63			

จากตารางที่ 1.5 แสดงว่านักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ส่วนนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาวิศวกรรมศาสตร์

จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีวุฒิการศึกษาก่อนเข้าเรียนที่ต่างกัน และเข้าเรียนโดยวิธีการที่ต่างกัน ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์

ตารางที่ 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 2.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 2.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์

ตัวแปร	ความถี่	ร้อยละ
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ		
เพศ		
ชาย	13	26.0
หญิง	37	74.0
วุฒิการศึกษา		
ม. 6	32	64.0
ปวช.	18	36.0
วิธีการเข้าศึกษา		
โควตา	14	28.0
สอบคัดเลือก	36	72.0
หลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์		
เพศ		
ชาย	2	8.0
หญิง	23	92.0
วุฒิการศึกษา		
ม. 6	17	68.0
ปวช.	8	32.0
วิธีการเข้าศึกษา		
โควตา	12	48.0
สอบคัดเลือก	13	52.0

จากตารางที่ 2.1 แสดงถึงข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์ พบว่า นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 50 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74 เป็นผู้มีวุฒิการศึกษาระดับ ม. 6 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 เป็นผู้มีวุฒิการศึกษาระดับปวช. จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 14 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือกจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และ 72 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25 คน ส่วนใหญ่ 23 คน เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 92 และ เป็นเพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8 เป็นผู้มีวุฒิการศึกษาระดับ ม. 6 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 68 เป็นผู้มีวุฒิการศึกษาระดับปวช. จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 32 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือก จำนวน 13 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และ 48ตามลำดับ

ตารางที่ 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาสาขาเกษตรศาสตร์ที่สำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาเกษตรศาสตร์

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ		
ม. 6	32	3.28
ปวช.	18	3.36
หลักสูตรธุรกิจเกษตรศาสตร์		
ม. 6	17	2.99
ปวช.	8	2.97

จากตารางที่ 2.2 การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาสาขาเกษตรศาสตร์ ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่า นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 17 คน ที่สำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ส่วน นักศึกษาจำนวน 18 คนที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.) เฉลี่ยเท่ากับ 3.36 ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจเกษตรศาสตร์ที่ตอบแบบสอบถาม มี จำนวน 17 คนที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ส่วนนักศึกษา จำนวน 8 คน ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.97

ตารางที่ 2.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก สาขาคหกรรมศาสตร์

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ		
โควตา	14	3.51
สอบคัดเลือก	36	3.23
หลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์		
โควตา	12	2.93
สอบคัดเลือก	13	3.02

จากตารางที่ 2.3 จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก พบว่า นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการที่ตอบแบบสอบถามเข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 14 คนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.51 ส่วนนักศึกษาจำนวน 36 คนที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.23 ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 12 คนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และนักศึกษาจำนวน 13 คนที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.02

ตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาเกษตรกรรมศาสตร์

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ						
ม. 6	32	3.28	0.41	0.49	23	.63
ปวช.	18	3.36	0.51			
หลักสูตรธุรกิจเกษตรกรรมศาสตร์						
ม. 6	17	2.99	0.28	0.18	23	.86
ปวช.	8	2.97	0.29			

จากตารางที่ 2.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสาขาเกษตรกรรมศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จะเห็นได้ว่า นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจเกษตรกรรมศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 และนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 2.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา และวิธีการสอบคัดเลือก

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ						
โควตา	14	3.51	0.41	0.49	23	.63
สอบคัดเลือก	36	2.42	3.23			
หลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์						
โควตา	12	2.93	0.28	0.83	23	.42
สอบคัดเลือก	13	3.02	0.27			

จากตารางที่ 2.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก จะเห็นได้ว่านักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.51 ส่วนนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ตารางที่ 3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและ
วิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 3.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ตารางที่ 3.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา
และวิธีการสอบคัดเลือก

ตารางที่ 3. 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ตัวแปร	ความถี่	ร้อยละ
การโรงแรม	58	45.7
การท่องเที่ยว	69	54.6
รวม	127	100
หลักสูตรการโรงแรมและ		
การท่องเที่ยว		
เพศ		
ชาย	16	12.6
หญิง	111	87.4
วุฒิการศึกษา		
ม. 6	73	57.5
ปวช.	54	42.5
วิธีการเข้าศึกษา		
โควตา	45	35.4
สอบคัดเลือก	82	64.6

จากตารางที่ 3.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามในจำนวน 127 คนของสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ประกอบด้วยนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 และนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 54.6 ในที่นี้ในจำนวน 127 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 87.4 และเพศชายจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 มีวุฒิการศึกษาเดิม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายม.6 จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 และประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 54 คน คิดเป็น ร้อยละ 42.5 มีวิธีการเข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 โดยวิธีการสอบคัดเลือก จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6

ตารางที่ 3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}
ม. 6	73	1.54
ปวช.	32	2.28

จากตารางที่ 3.2 พบว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 73 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 1.54 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 32 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 2.28

ตารางที่ 3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}
โควตา	45	1.48
สอบคัดเลือก	82	2.35

จากตารางที่ 3.3 พบว่า นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 45 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 1.48 ส่วนนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีสอบคัดเลือก จำนวน 82 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 2.35

ตารางที่ 3.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	p
ม. 6	73	1.54	1.95	-2.116	0.036
ปวช.	54	2.28	2.14		

จากตารางที่ 3.4 แสดงว่า นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 1.54 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.28 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 3.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

วิธีการเข้าศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	p
โควตา	45	1.48	2.12	-2.492	0.014
สอบคัดเลือก	82	2.35	1.95		

จากตารางที่ 3.5 แสดงว่านักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 1.48 ส่วนนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.35 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาและการสำเร็จการศึกษาของแต่ละหลักสูตรและสาขา

สาขา	ภาษาต่างประเทศ	คหกรรมศาสตร์		การโรงแรมและการท่องเที่ยว
หลักสูตร	ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	ธุรกิจคหกรรมศาสตร์	อาหารและโภชนาการ	การโรงแรมและการท่องเที่ยว
วิธีการเข้าศึกษา				
วิธีโควตา	3.18	2.93	3.51	1.48
วิธีการสอบคัดเลือก	2.97	3.02	2.42	2.35
การสำเร็จการศึกษา				
ม.6	2.99	2.99	3.28	1.54
ปวช.	3.15	2.97	3.36	2.28

ตารางที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาและการสำเร็จการศึกษาของแต่ละสาขาและหลักสูตร โดยจากวิธีการเข้าศึกษาด้วยวิธีโควตาเกรดเฉลี่ยของหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.51 รองลงมาคือ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คือ 3.18 รองลงมา คือ หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีเกรดเฉลี่ย 2.93 และ 1.48 ตามลำดับ ในส่วนของการสำเร็จการศึกษาก่อนเข้ามาเรียนในคณะศิลปศาสตร์ พบว่า เกรดเฉลี่ยของหลักสูตรอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.28 รองลงมา คือของหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีค่าเท่ากัน คือ 2.99 และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีเกรดเฉลี่ยต่ำสุด คือ 1.54 ในส่วนของนักศึกษาที่เรียนจบมาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่า เกรดเฉลี่ยของหลักสูตรสาขาอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.36 รองลงมา คือหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีค่าเท่ากับ 3.15 รองลงมาคือหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีค่าเท่ากับ 2.97 และ 2.28 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 สรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษา
โดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกของแต่ละหลักสูตรและสาขา

วิธีการเข้า ศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล						
โควตา	35	3.18	0.67	1.46	90	.14
สอบคัดเลือก	57	2.97	0.63			
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ						
โควตา	14	3.51	0.41	0.49	23	.63
สอบคัดเลือก	36	2.42	3.23			
หลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์						
โควตา	12	2.93	0.28	0.83	23	.42
สอบคัดเลือก	13	3.02	0.27			
หลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว						
โควตา	45	1.48	2.12	-2.492		0.014
สอบคัดเลือก	82	2.35	1.95			

ตารางที่ 5 แสดงสรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษา
โดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือกของแต่ละหลักสูตรและสาขา พบว่าเกรดเฉลี่ยของ 3 หลักสูตร คือ
หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรอาหารและโภชนาการ และหลักสูตร
สาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงหลักสูตรการโรงแรม
และการท่องเที่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและของนักศึกษาที่
เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 สรุปรวมผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
ทุกหลักสูตรและสาขาในคณะศิลปศาสตร์

วุฒิการศึกษา	N	\bar{X}	S.D.	t	df	p
หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล						
ม. 6	60	2.99	0.61	1.09	90	.27
ปวช.	32	3.15	0.73			
หลักสูตรอาหารและโภชนาการ						
ม. 6	32	3.28	0.41	0.49	23	.63
ปวช.	18	3.36	0.51			
หลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์						
ม. 6	17	2.99	0.28	0.18	23	.86
ปวช.	8	2.97	0.29			
หลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยว						
ม. 6	73	1.54	1.95	-2.116		0.036
ปวช.	54	2.28	2.14			

ตารางที่ 6 แสดงสรุปรวมผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษา
สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของทุก
หลักสูตรและสาขาในคณะศิลปศาสตร์ พบว่าเกรดเฉลี่ยของ 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรสาขาวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรสาขาวิชา
ธุรกิจคหกรรมศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงหลักสูตรการโรงแรมและการ
ท่องเที่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.
6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน ผู้วิจัยขอแนะนำเสนอในประเด็นดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสังกัดสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และ สาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมที่ต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และสาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่เข้าเรียนโดยวิธีการที่ต่างกัน

สมมุติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดสมมุติฐานไว้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกในทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มาจากวุฒิศึกษามัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มาจากวุฒิการศึกษาประถมศึกษาปวช. ในทุกสาขาในคณะศิลปศาสตร์

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปีปกติ ใน 3 สาขา คือสาขาภาษาต่างประเทศ สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว และสาขาคหกรรมศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย 5 หลักสูตรสาขาวิชา คือ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 359 คน จากรายชื่อนักศึกษาที่ได้จากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา จำนวน 359 คน ซึ่งประกอบ

1. หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 92 คน
2. หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 106 คน
3. หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 86 คน
4. หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คน
5. หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 50 คน

ด้านตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ วุฒิการศึกษาก่อนเข้าเรียน วิธีการเข้าเรียน

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ได้แก่ แบบสอบถาม และเกรดเฉลี่ยจากสำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test

สรุปผลการวิจัย

1. ในส่วนของค่าความถี่ และร้อยละของข้อมูลทั่วไปในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 359 คน จำแนกตามหลักสูตรและสาขา ดังนี้ 1.หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 92 คน หลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 106 คน หลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 86 คน หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คน หลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ จำนวน 50 คน

ในส่วนของสาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีจำนวนนักศึกษาที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกเป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 เพศหญิงจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 81.5 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับ ม. 6 จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 65.2 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับปวช. จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 34.8 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 35 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือกจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 และ 62.0 ตามลำดับ

ในส่วนของสาขาคหกรรมศาสตร์ นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 50 คน เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 74 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับ ม. 6 จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 64 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับปวช. จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 14 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือกจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และ 72 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25 คน เป็นเพศหญิง 23 คน คิดเป็นร้อยละ 92 และ เป็นเพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 8 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับ ม. 6 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 68 เป็นผู้มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับปวช. จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 32 เป็นผู้เข้าศึกษาแบบสอบคัดเลือก จำนวน 13 คน และเป็นผู้เข้าศึกษาแบบโควตา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 52 และ 48 ตามลำดับ

ในส่วนของสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ประกอบด้วยนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7 และนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 54.6 ในที่นี้ในจำนวน 127 คนเป็นเพศหญิง จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 87.4 และเพศชายจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 มีวุฒิมัธยมศึกษาเดิม ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายม.6

จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 57.5 และประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จำนวน 54 คน คิดเป็น ร้อยละ 42.5 มีวิธีการเข้าศึกษา โดยวิธีโควตา จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 35.4 โดยวิธีการสอบคัดเลือก จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 64.6

2. ในส่วนของการสำเร็จการศึกษา ก่อนเข้ามาเรียนในคณะศิลปศาสตร์ พบว่า เกรดเฉลี่ยของนักศึกษาที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) หลักสูตรอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.28 รองลงมา คือของหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล และ หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีค่าเท่ากัน คือ 2.99 และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีเกรดเฉลี่ยต่ำสุด คือ 1.54 ในส่วนของนักศึกษาที่เรียนจบมาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่า เกรดเฉลี่ยของหลักสูตรอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.36 รองลงมา คือหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มีค่าเท่ากับ 3.15 รองลงมาคือหลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีค่าเท่ากับ 2.97 และ 2.28 ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาและการสำเร็จการศึกษาของแต่ละสาขาและหลักสูตร โดยจากวิธีการเข้าศึกษาด้วยวิธีโควตา เกรดเฉลี่ยของหลักสูตรอาหารและโภชนาการมีค่ามากที่สุด คือ 3.51 รองลงมาคือ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คือ 3.18 รองลงมา คือ หลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีเกรดเฉลี่ย 2.93 และ 1.48 ตามลำดับ

4. สรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา และวิธีการสอบคัดเลือกของแต่ละหลักสูตรและสาขา พบว่าเกรดเฉลี่ยของ 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. สรุปรวมการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ของทุกหลักสูตรและสาขาในคณะศิลปศาสตร์ พบว่าเกรดเฉลี่ยของ 3 หลักสูตร คือ หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรอาหารและโภชนาการ และหลักสูตรธุรกิจคหกรรมศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงหลักสูตรการโรงแรมและการท่องเที่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม. 6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. นักศึกษาสาขาภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากลที่มีวุฒิ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิ การศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 ซึ่งไม่ตรงกับ สมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีวุฒิการศึกษาเดิมจากมัธยมศึกษาตอนปลายมีผล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แต่ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่ ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีวุฒิการศึกษาเดิมจากมัธยมศึกษาตอนปลายและ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญ ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีวุฒิการศึกษาเดิมจากมัธยมศึกษา ตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีความ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

2. นักศึกษาสาขาเกษตรกรรมศาสตร์ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) จะเห็นได้ว่านักศึกษาหลักสูตรอาหารและโภชนาการ ที่มีวุฒิการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.36 ซึ่งไม่ตรงกับสมมุติฐาน ที่ตั้งไว้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีวุฒิการศึกษาเดิมจากมัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาหลักสูตร ธุรกิจเกษตรกรรมศาสตร์ที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.99 และนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย เท่ากับ 2.97 ซึ่งตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีวุฒิการศึกษาเดิมจาก มัธยมศึกษาตอนปลายมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ อย่างไรก็ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับ มัธยมศึกษาตอนปลายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมี ความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยของนักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว ระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) นักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 1.54 ส่วนนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 2.28 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตากับวิธีการสอบ

คัดเลือก นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 1.48 ส่วน นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีสอบคัดเลือก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPA) เฉลี่ยเท่ากับ 2.35 ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่างจากอีก 2 สาขาคือสาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาคหกรรมศาสตร์ ที่คะแนนนักศึกษาโควตา ต่ำกว่านักศึกษาที่เข้าเรียนโดยวิธีสอบคัดเลือก ซึ่งขัดแย้งกับส่วนไทย ทิพย์สุวรรณกุล และคณะ (2543) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษาด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปี การศึกษา 2558 พบว่า นักศึกษาประเภทโควตา มีผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยดีกว่า นักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก ทั้งนี้อาจเกิดจากในภาคการศึกษาแรกของการเข้าเรียนในระดับ มหาวิทยาลัยนักศึกษาโควต่ายังปรับตัวไม่ได้กับการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

4. สาขาภาษาต่างประเทศ จากผลการวิจัยที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน G.P.A. เฉลี่ยของ นักศึกษาโควตาโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก โดยนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 35 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ส่วนนักศึกษาจำนวน 57 คนที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ย เท่ากับ 2.97 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาโควตาเป็นนักศึกษามีคุณสมบัติด้านเกรดเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 ขึ้นไป ทำให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเดิมสูงกว่า เป็นผู้ที่มีความตั้งใจในการเรียนและ ผลการเรียนดีมาตลอด และอาจมีความตั้งใจในการเรียนมากกว่านักศึกษาที่ต้องผ่านการสอบคัดเลือก ทั้งนี้ผลการวิจัยยัง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จำปี อุเงิน (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และ ความสูญเสียค่าทางการเรียนของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคแพร่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภท โควตาและประเภทไม่ใช่โควตา พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาสูงกว่า นักเรียนประเภทไม่ใช่โควตา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนประเภทโควตาจบตามหลักสูตรคิดเป็น ร้อยละ 66.93 นักเรียนไม่ใช่โควตาคิดเป็นร้อยละ 43.63 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไทย ทิพย์ สุวรรณกุล (2543) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษาด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบ คัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2538 พบว่า นักศึกษาประเภทโควตา มีผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดย เฉลี่ยดีกว่านักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก โดยนักศึกษาประเภทโควตาจังหวัด มีผลการเรียนโดยเฉลี่ยสูง ที่สุด และนักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยต่ำที่สุด นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับอมอร ทัศนศร (2548) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษา ด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบ คัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2539 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่านักศึกษาประเภทโควตา มีผลการ เรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยดีกว่านักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก โดยนักศึกษาประเภทโควตา โรงเรียนมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยสูงที่สุด และ นักศึกษาประเภทสอบคัดเลือกมีผลการเรียนโดยเฉลี่ยต่ำที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของอรรถกร คุณพันธ์ (2551) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตากับระบบแอดมิชชั่น ปีการศึกษา 2549 – 2551 พบว่า นักศึกษาที่สอบ เข้าในระบบโควตามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่สอบเข้าในระบบแอดมิชชั่นและจำนวนการ พ้นสภาพของนักศึกษาที่สอบเข้าในระบบโควตามีจำนวนพ้นสภาพด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่า นักศึกษาที่สอบเข้าในระบบแอดมิชชั่น

นักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 35 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ส่วนนักศึกษาจำนวน 57 คนที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(G.P.A.)เฉลี่ยเท่ากับ 2.97 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกของสาขาภาษาต่างประเทศ นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.18 ส่วนนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.97 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษามาจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้นักศึกษาโควตามีความรู้พื้นฐานดีกว่านักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก และนักศึกษาส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพซึ่งมีพื้นฐานความรู้ใกล้เคียงกันทั้งนักศึกษาโควตาและนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก จึงอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาและนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิโรจน์ มงคลเทพ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาตามประเภทการเข้าศึกษาต่อ พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาที่เรียนหลักสูตร 4 ปีและหลักสูตร 2 ปีต่อเนื่องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ในด้านเพศ หลักสูตรที่ศึกษา สถานภาพของบิดามารดา และการกู้เงินเพื่อการศึกษา สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตา ได้แก่ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม อายุ และการทำงานหารายได้พิเศษ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบคัดเลือก ได้แก่ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม ชั้นปีที่ศึกษา เพศ และหลักสูตรที่ศึกษา และวิจัยของพัชรี น้าวานิช และ สัมมนา มูลสาร (2550) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่รับโดยวิธีรับตรงกับวิธีเอนทรานซ์โดยทบวงมหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2542-2543 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2542 ทั้งวิธีรับตรงและวิธีเอนทรานซ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา สัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดและเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่า ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ปีการศึกษา 2543 ทั้งวิธีรับตรงและรับโดยวิธีเอนทรานซ์ไม่มีความแตกต่างกันเกี่ยวกับสัดส่วนของผู้ที่ออกก่อนสำเร็จการศึกษา แต่กลับพบว่าสัดส่วนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนด (ร้อยละ 88.1 และ 81.8 ตามลำดับ) และเกรดเฉลี่ยสะสมของผู้ที่สำเร็จการศึกษาทั้งหมดที่รับโดยวิธีเอนทรานซ์สูงกว่าของผู้สำเร็จการศึกษาที่รับโดยวิธีรับตรง (2.84 และ 2.74 ตามลำดับ) อย่างไรก็ตาม เป็นที่สังเกตว่าค่าเฉลี่ยของเกรดที่แตกต่างกันนี้มีค่าน้อยมากแทบจะไม่มี ความหมายในเชิงแสดงความแตกต่างของคุณภาพทางการศึกษาของนักศึกษาได้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ พรเพ็ญ รัตโนภาส (2548) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตามีความแตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. สาขาคหกรรมศาสตร์จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาสาขาคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและวิธีการสอบคัดเลือก จะเห็นได้ว่านักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกโดยนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 14 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A) เฉลี่ยเท่ากับ 3.51 ส่วนนักศึกษาจำนวน 36 คน ที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกโดยนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตา จำนวน 12 คน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (G.P.A) เฉลี่ยเท่ากับ 2.93 ส่วนนักศึกษาจำนวน 13 คน ที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 ทั้งนี้อาจเนื่องจากปริมาณนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและโดยวิธีการสอบคัดเลือกมีจำนวนใกล้เคียงกันมาก ประกอบกับนักศึกษาประมาณสองในสามเป็นผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีพื้นฐานด้านงานคหกรรมศาสตร์ใกล้เคียงกัน ส่งผลให้ผลการเรียนไม่ต่างกันมากนัก สอดคล้องกับการศึกษาของ พเยาว์ ใจดี และคณะ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ประเภทโควตาและการสอบคัดเลือกของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ภูมิภาคศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ โดยเปรียบเทียบพัฒนาการทางการเรียนระหว่างนักศึกษาโควตาและการสอบคัดเลือก ผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกันเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งยังไม่มีทักษะทางด้านคหกรรมศาสตร์มาก่อน มารับความรู้ในห้องเรียนพร้อม ๆ กัน จึงมีพัฒนาการการเรียนรู้ใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีการสอบคัดเลือก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พเยาว์ ใจดี และคณะ (2556) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาและการสอบคัดเลือกเข้าของนักศึกษาในระดับสาขาและในภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิโรจน์ มงคลเทพ (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาตามประเภทการเข้าศึกษาต่อ พบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตาที่เรียนหลักสูตร 4 ปีและหลักสูตร 2 ปีต่อเนืองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ส่วนกลุ่มนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบคัดเลือกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกัน ในด้านเพศ หลักสูตรที่ศึกษา สถานภาพของบิดามารดา และการกู้เงินเพื่อการศึกษา สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีโควตา ได้แก่ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม อายุ และการทำงานหารายได้พิเศษ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกโดยวิธีสอบคัดเลือก ได้แก่ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสถาบันเดิม ชั้นปีที่ศึกษา เพศ และหลักสูตรที่ศึกษา

6. สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยวการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) กับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) ต่ำกว่าระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตากับวิธีการสอบคัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เข้าศึกษาโดยวิธีโควตาท่ำกว่าวิธีการสอบคัดเลือกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ประนอม ตั้งปริษาพาณิชย์ และ นิยม ตั้งปริษาพาณิชย์ (2551) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตากับระบบสอบเข้า ของนักศึกษาสาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตศาลายา ปีการศึกษา 2548-2549 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือกระบบโควตาและระบบสอบเข้ามีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญแลขัดแย้งกับการวิจัยของเอมอร ทัศนศร และคณะ (2548) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษา ด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2539 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า นักศึกษาประเภทโควตา มีผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยดีกว่านักศึกษาประเภทสอบคัดเลือก

แต่อย่างไรก็ตามผลการวิจัยครั้งนี้อาจจะสรุปผลได้ไม่ครอบคลุมทั้งหมดเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะมีปัจจัยอีกหลายอย่างที่มีอิทธิพลหรือส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังที่ Coleman และคณะ (1996) ได้ศึกษาอิทธิพลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบด้านผู้เรียน ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของโรงเรียน ครู และกลุ่มเพื่อน โดยเขาได้ทำการคัดเลือกเฉพาะตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ระดับสูงกับตัวแปรตาม ซึ่งคือความสามารถในการใช้คำศัพท์ โดยองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัว ตัวผู้เรียน กลุ่มเพื่อน ครู และโรงเรียน ได้ถูกนำเข้าสู่สมการถดถอย ผลการศึกษาพบว่า ภูมิหลังทางครอบครัวมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าองค์ประกอบด้านโรงเรียน กลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่ากิจกรรมของหลักสูตรที่จัดขึ้น และพบว่าองค์ประกอบด้านผู้เรียนสามารถอธิบายความแปรปรวนในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้มากกว่าองค์ประกอบด้านครู และโรงเรียน ส่วนเจตคติต่อการเรียนและเจตคติต่อครูผู้สอนมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาโดยภาพรวมของทุกสาขา กล่าวคือ สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาคหกรรมศาสตร์ ไม่มีความแตกต่างกับของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกเข้ามาเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในสาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ให้โควตาแก่นักศึกษายังเป็นวิธีการที่ควรจะมีการดำเนินการต่อไปควบคู่กับการสอบคัดเลือก

2. เนื่องจากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่จบการศึกษามาจากระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และที่จบการระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโดยภาพรวม กล่าวคือ สาขาภาษาต่างประเทศ สาขาคหกรรมศาสตร์ ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในสาขาภาษาต่างประเทศ และสาขาคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย จึงควรเปิดรับนักเรียนทั้งสองประเภทต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไปผู้วิจัยขอเสนอแนะดังนี้

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือก ในคณะอื่น ๆ เพื่อที่จะได้ทราบว่าผลการวิจัยจะมีความเหมือนหรือมีความแตกต่างกันหรือไม่ เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะนักศึกษาสาขาในคณะศิลปศาสตร์เท่านั้น
2. ควรทำการวิจัยโดยแยกเป็นชั้นปีต่าง ๆ เพื่อพิจารณาว่าเมื่อเวลาผ่านไปในแต่ละปีการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของของนักศึกษาโควตา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกมีพัฒนาการอย่างไรและแตกต่างกันหรือไม่
3. ควรศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโควตาและนักศึกษาที่ผ่านการสอบคัดเลือกว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่
4. ควรศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่จบมาจากการศึกษาเดิมที่ต่างกัน
5. ควรศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน
6. ในการดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาในเทียว คณะศิลปศาสตร์ ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน ควรจะมีระยะเวลาในการสำรวจตั้งแต่ นักศึกษาเข้ารับการศึกษาจนกระทั่งสำเร็จการศึกษาและค้นหาปัจจัยที่เกี่ยวข้องด้านอื่น ๆ

บรรณานุกรม

- จันทร์หา ประเสริฐสกุล. 2540. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนกับนักศึกษาที่ใช้สิทธิ์(โควตา)ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น เอกสารประชุมสัมมนาทางวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ครั้งที่ 15 เชียงใหม่.
- จินตนา กอนันตกุล อัมพร พริงลำภู และ หยาดนที โตวัฒน์นิมิต. 2546. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาที่มาจากการสอบคัดเลือกแบบโควตา การสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย และโครงการพิเศษ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2543-2545. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- จำปี อุ้งเงิน. 2543. การศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความสูญเสียทางการเรียนของนักเรียนวิทยาลัยเทคนิคแพร่ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทโควตาและประเภทไม่ใช่โควตา.
- คณิดา ภาณุจรัส 2541. ความสัมพันธ์ระหว่างการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของรัฐ กับความสามารถในการเรียน ของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ไทย ทิพย์สุวรรณกุล และคณะ 2543. การศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษาด้วยวิธีการให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2538. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- ปัญญา ชูช่วย. (2551).ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- ประนอม ตั้งปรีชาพานิชย์ และ นิยม ตั้งปรีชาพานิชย์ 2551. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระบบโควตากับระบบสอบเข้า กรณีศึกษา : สาขาการบัญชี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ วิทยาเขตศาลายา ปีการศึกษา 2548-2549. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์.
- พเยาว์ ดีใจ และคณะ. 2556. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีประเภทโควตาและการสอบคัดเลือกของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กรณีศึกษานักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์.
- พัชรี น้าวานิช และ สัมมนา มูลสาร 2550. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีที่รับโดยวิธีรับตรงกับวิธีเอนทรานซ์โดยทบวงมหาวิทยาลัย รุ่นปีการศึกษา 2542-2543 วารสารวิชาการ ม.อบ. ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม-สิงหาคม 2550.
- พินิจ เนื่องภิรมย์ และนภดล มณเฑียร 2548. การเปรียบเทียบประสิทธิภาพทางการเรียนและปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาประเภทโควตาและนักศึกษาปกติกรณีศึกษา: แผนกวิชาอิเล็กทรอนิกส์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาวิทยาเขตพายัพ จ. เชียงใหม่ วิทยานิพนธ์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พรเพ็ญ รัตโนภาส. 2548. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่ผ่านการสอบคัดเลือกและประเภทคะแนนยอดเยี่ยมภาคเหนือ วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. 2556. การวัดผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ:ไทยวัฒนาพานิช.
- มณฑารัตน์ ชูพินิจ. 2540. องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิโรจน์ มงคลเทพ. 2549. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการ คัดเลือกโดยวิธีโควตาและการสอบคัดเลือกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา น่าน.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และอนเนกุล กรีแสง. 2517. หลักเบื้องต้นของการวัดผลการศึกษา. พิษณุโลก: โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก และมูลนิธิอาเซีย.
- สุรัชย์ ขวัญเมือง. 2522. วิธีสอนและการวัดผลประเมินผล. กรุงเทพฯ: เทพนิมิตการพิมพ์.
- หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2555. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย สงขลา.
- อรรถกร คุณพันธ์ ธิดาวรรณ คุณพันธ์ และณรงค์เดช วิโรจน์สกุลกุล 2551. การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่สอบระบบโควตากับระบบ แอดมิชชั่นประจำปีการศึกษา 2549 - 2551 รายงานวิจัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- เอมอร ทศนศร และคณะ. 2548. การศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการรับนักศึกษาด้วยวิธีการ ให้โควตาและการสอบคัดเลือก รุ่นปีการศึกษา 2539. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี สุรนารี.
- Adell, M. A. (2002). Strategies for improving academic performance in adolescents. Madrid: Piramide.
- Altinas L. Soner E. Yimaz S. 2011. Comparing the Success of Students Placed by Examination and through Open Admission to the Vocational Schools. *International Journal of Business and Social Science*. Vol. 2 No. 8; May 2011. Retrieved from <http://search.proquest.com/docview/904527011?accountid=32070>
- Atkinson, E. (2000). An investigation into relationship between teacher motivation and pupil motivation. *Educational Psychology*, 20 (1), 45-57.
- Banks, T. W. 1993. A comparison of selected student outcomes in community college associate degree nursing programs using a competitive admissions process versus those using a modified open admissions process. The University of North Carolina at Greensboro). ProQuest Dissertations and Theses, 137 p. Retrieved from <http://search.proquest.com/docview/304070641?accountid=32070>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Buote, C. A. (2001). Relations of autonomy and relatedness to school functioning and psychological adjustment during adolescent. *Dissertation Abstracts International Section A: Humanities and Social Sciences*, 62 (1)
- Campuzano, A. (2001). School failure, new data. *Ilustre Colegio Oficial de Doctores y Licenciados en Filosofía y Letras y en Ciencias*, 128 , 30-32.
- Coleman, J.S., E.Q. Campbell, C.F. Hobson, J. Mcparlland (1966). Equality of Educational Opportunity. Washington D.C.
- Marchesi, A . & Martin, E.)eds). (2002). Evaluation in secondary education, Snapshot from a controversial era. Instituto IDEA, Madrid: SM.
- Mintero, M.C. (1990) Predicting academic performance. A study of intervening variables in a sample of 8th grade students with follow-up in 10th grade. Tesis. Universidad Pontificia de Salamanca.
- Tapia, A. (2002). A proposal against school failure. *Ilustre Colegio Oficial de Doctores y Licenciados en Filosofía y Letras y en Ciencias*, 133 , 10-12.

ภาคผนวก

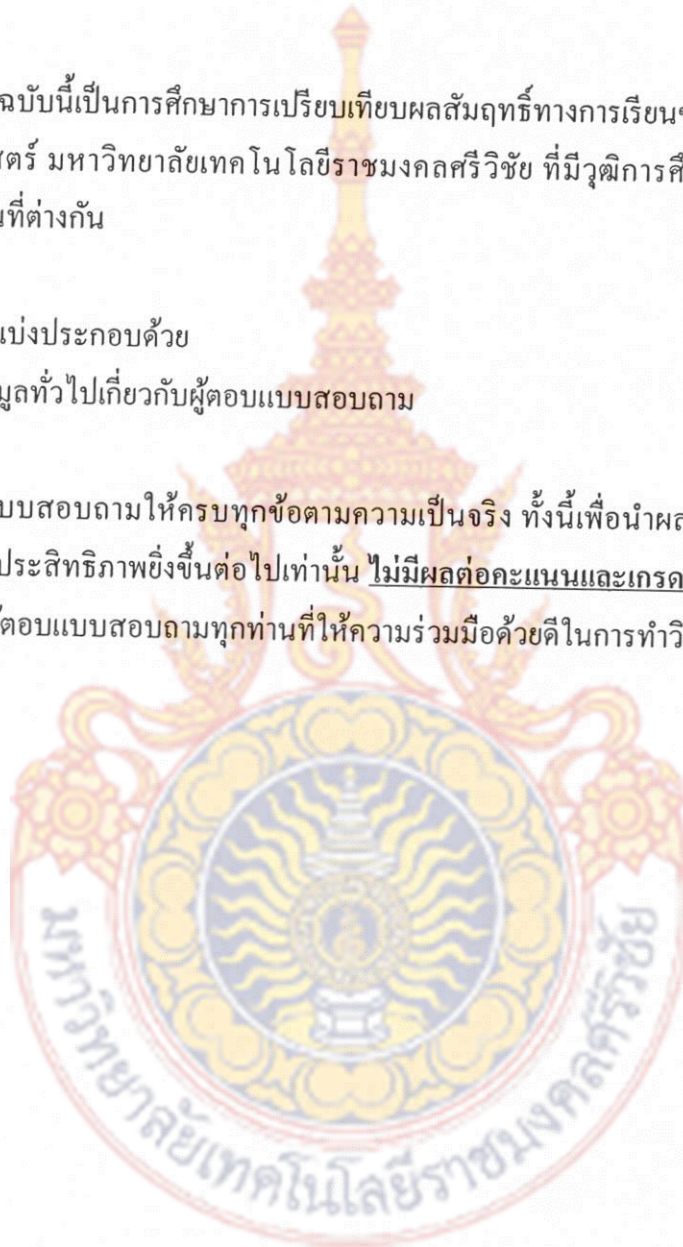

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นการศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่มีวุฒิการศึกษาเดิมและวิธีการเข้าเรียนที่ต่างกัน
2. แบบสอบถามแบ่งประกอบด้วย
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
3. กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัย ไปพัฒนาการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไปเท่านั้น ไม่มีผลต่อคะแนนและเกรดรายวิชาใด ๆ ทั้งสิ้น คณะผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือด้วยดีในการทำวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ลงใน ตามความเป็นจริงเกี่ยวกับท่าน

รหัสประจำตัวนักศึกษา _____ หลักสูตร 4 ปี (ปกติ)

คณะศิลปศาสตร์

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง
2. วุฒิมัธยมศึกษาเดิม 1. ปวช. 2. ม.6
3. วิธีการเข้าเรียน 1. โควตา 2. สอบคัดเลือก
4. สาขาที่สังกัด
 1. ภาษาต่างประเทศ 2. การโรงแรมและการท่องเที่ยว
 3. คหกรรมศาสตร์
5. หลักสูตรสาขาวิชา

☐ 1. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	☐ 2. การโรงแรม
☐ 3. การท่องเที่ยว	☐ 4. อาหารและโภชนาการ
☐ 5. ธุรกิจคหกรรมศาสตร์	
6. เกรดเฉลี่ย (GPA) ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2558

ขอบคุณนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือ